

Camí ramader de Sant Elies

Sant Pere de Vilamajor

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Travessa el municipi des de l'extrem nord-oest fins al sud-est.
Alçada: 931 m

Coordenades:

Latitud: 41.73357
Longitud: 2.37784
UTM Est (X): 448260
UTM Nord (Y): 4620382

Classificació

Número de fitxa 08234-187
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Obra civil
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Segle XIV-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: Llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries.
Accés Fàcil
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Titular: Generalitat de Catalunya
Autoria de la fitxa Virgínia Cepero González
Data de registre de la fitxa: dc., 23/03/2016 - 01:00

Descripció

El camí ramader de Sant Elies recorre el vessant occidental de la carena de la Cova fins a la roca de la Guilla i el coll de Sant Elies. Des d'aquest coll, el camí passa una mica més avall de l'ermita fins a l'Alzina Rodona. En aquest punt, inicia un descens pronunciat a través de les artigues del Terror, deixa a la dreta el camí que va a la font de Borrell, travessa el pla Saperera i continua fins als camps de can Planell. El camí passa pel mateix cantó de la casa, pren uns metres d'un dels vials de la zona de Refugis del Montseny i, de seguida, trenca cap a un camí a la dreta i continua baixant fins a Terra Blanca.

A partir d'aquest punt discorre per la carena de la Serra Llarga, passant per can Pairana i can Xicaina, fins als camps del pla de la Dona Morta, sobre la urbanització de Vallserena.

Una vegada superada la urbanització, el camí fa quasi un canvi de sentit per a passar a la serra de can Ribalta. Aquesta serra la travessa per la carena i passa a la serra de can Ram, on discorre pel mig de la urbanització.

Al final de la urbanització, al paratge del turó de les Formigues, hi ha una bifurcació de camins. El camí ramader segueix el de la dreta, circulant per la serra de can Tabola, ja fora del terme municipal de Sant Pere de Vilamajor.

Història

Els camins ramaders neixen a l'edat Mitjana per la necessitat de traslladar els ramats cap a muntanya per garantir bones pastures a l'estiu i retornar-los a l'hivern, quan els prats es cobreixen de neu. Al llarg de l'edat Moderna, els camins ramaders es consoliden i al voltant dels segles XVIII i XIX la transhumància arriba al punt àlgid.

A Catalunya hi ha tres grans zones de transhumància: la de ponent, la de les terres de l'Ebre i la de la zona central i oriental, a la que pertany el nostre camí.

El camí ramader no és una servitud de pas, sinó que és part integrant del domini públic (juntament amb els cursos fluvials, la costa i les carreteres). Per tant no són del propietari de les terres que travessa ni tampoc de la ajuntaments sinó que, tal i com estableix la llei, les carrerades són "béns de domini públic de les comunitats autònomes".

Bibliografia

MIRALLES, F.; QUERALT, A.; SALA, P. (2003). "Els camins ramaders del Vallès Oriental". Ponències: Anuari del Centre d'Estudis de Granollers. Granollers: Centre d'Estudis de Granollers, p. 49-93.

